

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΛΙΤΙΚΟΣΑΤΥΡΙΚΗ

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΤΗΣΙΑ ΚΑΙ ΠΡΟΠΑΓΩΓΕΑ ΜΟΝΟΝ. Ἐν Ἀθήναις φρ. 15. — Ἐν δὲ ταῖς ἑπαρχ. φρ. 16. — Ἐν τῷ ἔξωτ. φρ. 25.

Β. ΓΑΒΡΙΗΛΙΔΗΣ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ

ΣΟΒΑΡΑ ΓΕΓΟΝΟΤΑ.

Εἰς τὴν σπιανάδα (πλατεῖαν) τῆς Κερκύρας μᾶς ἔκαυσαν. — Ἡ δὲ Χρυσάλλης καὶ ἡ Φωρὴ ὑπεβοήθησαν τὸ πῦρ διὰ τοῦ ἑλληνικοῦ πυρός — τῆς μελάνης των. — Ἐν Αἰγίῳ οἱ Σταφιδέμποροι ἔστειλαν ἀναφορὰν εἰς τὸν Μητροπολίτην, ζητοῦντες νὰ μᾶς ἀφορίσουν. — Ἐκ Πύργου ἐλάβομεν ἐπιστολὴν συλλυπητήριον διὰ τὰ θρησκευτικὰ μᾶς αἰσθήματα. — Ἐν Τεργέστη ἡ Κλειὼ ἔγραψεν ἑκτενὲς περὶ ἡμῶν ἄρθρον ὑπὸ τὴν ἐπιγραφὴν : οἱ ἐν Ἀθήναις πορνογράφοι. — Ἐν Πάτραις ὁ « Ἐμπορικὸς Παρατηρητής », πολὺ καλὴ ἐφημερίς τοῦ εἵδους τῆς, ἐξεσπάθωσεν ἐναντίον μας. — Ἀνώνυμον ἐπιστολὴν ἐλάβομεν παρὰ τινος προαγωγῶ τοῦ κερκυραϊκῶν καντονιών. — Ἐπιστολὰς συγχαρητηρίου ἐξ Αἰγίου. — Οἱ Σημερινοὶ Καιροὶ τῆς αὐτῆς πόλεως ἀνέλαβον τὴν υπεράσπισίν μας. — Δύο κληρικοὶ ἐν Ἀθήναις καὶ πολλοὶ ἀληθινοὶ Χριστιανοὶ μᾶς συνεχάρησαν — εἰς μάλιστα, ὁ κ. Παρασκευαΐδης, φανατικὸς ἐραστὴς τοῦ Χριστοῦ — καὶ μᾶς ἐφίλησε, ἀκόντων ἡμῶν, διὰ τὸ περὶ Χριστοῦ φιλοσοφικὸν ἄρθρον μᾶς τῆς Μεγάλης Παρασκευῆς, ὅπερ ἄρθρον ἐτάραξε τὴν Χρυσάλλδα τῆς Κερκύρας. — Ὅλοι δὲ οἱ Ἀθηναῖοι ἀνεζήτησαν τὴν ἀναδημοσίευσιν τοῦ εὐθυμολυρικοῦ ἐμβληματοῦ τοῦ Σουρῆ τὴν ἡμέραν τῆς Ἀναστάσεως. Ἐφ' ᾧ καὶ τὸ ἀναδημοσιεύσαμεν, ἀρπαγὴν ἀπλήστως καὶ τὴν δευτέραν φορὰν. — Ἡ Ἱερὰ Σύνοδος ἐσκέφθη καὶ ξαναεσκέφθη, ἐν συμβουλίοις καὶ διαβουλίαις, ἂν πρέπει νὰ μᾶς καταγγεῖλῃ εἰς τὸν Εἰσαγγελέα ἢ ὄχι. Αἱ γνώμαι ἦσαν διηρημέναι. Ἡ πλειοψηφία ἐναντίον μας. — Ἐνοχοὶ ἦσαν δύο, τὸ περὶ Χριστοῦ ἄρθρον τοῦ Καλιβάν καὶ τὸ Ποίημα τῆς Ἀναστάσεως τοῦ Σουρῆ. — Διαπομπεύουν τὸν Χριστὸν, ἔλεγεν εἰς Συνοδικὸς περὶ τοῦ ποιήματος. — Τί θὰ πῇ σύμπλεγμα τῆς Σαμαρείτιδος καὶ Χριστοῦ; ἡρώτα ἄλλος ἅγιος. Βεβαίως αὐτὸ τὸ σύμπλεγμα θὰ προδίδῃ κακὴ θείαν. — Εἰς τὰς λογικὰς παρατηρήσεις ἄλλων μελῶν τῆς Συνόδου, ἐφώναξεν εἰς : Ἀδιάφορον ! Πρέπει νὰ ἐκτελέ-

σωμεν τὸ καθήκον μας. — Καὶ ἀπὸ μιᾶς γωνίας πεταχθεὶς ἄλλος μετὰ πικρᾶς εἰρωνίας : Τὰ κάναμε ὅλα τὰ καθήκοντά μας· αὐτὸ μονάχα μᾶς ἔμεινεν. — Καὶ ἡμεῖς νὰ ἀναμένωμεν μετὰ παλμῶν ἀνυπομονησίας τὴν καταδίωξιν τῆς Συνόδου, διὰ νὰ φανῶμεν χριστιανικώτεροι τῶν ψευδοταρτούφων αὐτῶν — ὅπως πράγματι εἴμεθα — ἀλλ' ἡ δειλία ἐπὶ τέλους τοὺς ἐκυρίευσεν, ἐφοβήθησαν τὴν γελωτοποιήσιν καὶ ἀπέσχον.

Πῶς σὰς φαίνονται, δὲν εἶναι ὅλα σοβαρὰ γεγονότα αὐτά ;

* *

Περίεργος κόσμος ! Εἶναι ἀδύνατον ὅταν τὸν ἐπλασεν ὁ Θεὸς νὰ ἦτο εἰς τὰς καλὰς του στιγμὰς ! Ὅλα τὰ βλέπομεν ἡμεῖς τοῦλάχιστον ἀνάποδα. Βλέπομεν ἐκεῖνοι ἀκριβῶς νὰ ἐσχιζῶνται ἐν λόγῳ καὶ θυμῷ καὶ ἐξάψει καὶ ἐξογκῶσει φλεβῶν ὑπὲρ πατρίδος, οἵτινες οὐδὲν πραγματικὸν αἰσθῆμα ἡσθάνθησάν ποτε ὑπὲρ αὐτῆς. Βλέπομεν ἐκεῖνους ἀκριβῶς συνταράσσοντας τὰ φαροδωμῆτικὰ των, ὡς κάρκος πτερὰ, ὑπὲρ Θεοῦ καὶ ἀσπόρου Συλλήψεως καὶ τετραδαγγέλου καὶ διαβάσματος καὶ ὁσίων λειψάων καὶ ἀγιασμῶν, οἵτινες τὸ ἐσπέρας παρὰ παχυμελῆ παραμάναν παρῶδουσι τὰ τροπάρια εἰς μανέδες καὶ φρενῆρεις σαρκάζουσι τὰς μαυρίας τοῦ Εὐαγγελίου. Βλέπομεν δεινούς τὴν ἡμέραν υπερασπιστὰς τῆς ἡθικῆς, ἐκεῖνους οἵτινες ἀπερχόμενοι εἰς τὰ εὐρωτιῶντα δωμάτια των θύουσι κτηνήλατοι εἰς τὴν κατὰ φύσιν καὶ παρὰ φύσιν ἀσελγείαν. Βλέπομεν ἐκεῖνους τύποντας τὰ στήθη ὡς ἀδυσωπήτους φρουροὺς τῆς τιμῆς των, οἵτινες μετ' ὀλίγον θὰ τὴν πωλήσουν ἀντὶ ἐνὸς εἰκοσιοκτάρικου ἢ ἐνὸς προστατευτικοῦ χαιρετισμοῦ πλουσίῳ. Καὶ βλέπομεν ἀκόμη τοὺς ἀληθεῖς χριστιανούς, τοὺς ἀληθεῖς φιλοπάτριδας, τοὺς ἀληθεῖς ἠθικούς, τοὺς ἀληθεῖς τιμίους ὄχι μόνον μὴ ἐπιδεικνυμένους καὶ θόρυβον ποιούντας, ἀλλὰ πολλάκις καὶ ἐλαφρῶς γελῶντας μετὰ τὴν θρησκείαν, τὴν πατρίδα, τὴν ἡθικὴν, τὴν τιμὴν. Τί κόσμος καὶ τί ἀνθρώποι ! Ὅλα ἀνάποδα καὶ παράλογα ! Παντοῦ ἀντι-

Θέσεις και πόλεμος μεταξύ τοῦ βάρους καὶ τῆς ἐπιφανείας, μεταξύ τοῦ ψεύδους καὶ τῆς ἀληθείας!

* *

Γνωρίζετε τοὺς Αἰγίεις σταφιδεμπόρους, οἵτινες ἐζήτησαν νὰ μᾶς ἀφορίσῃ ἡ Σύνοδος; Δὲν ὑπάρχουν φοβερώτεροι χριστιανομάχοι, καὶ ἀμειλικτώτεροι τοῦ Εὐαγγελίου διώκται. Εἶναι ὀλίγοι· ἴσως περὶ τοὺς ἑκατὸν καὶ βασιανίζον κόσμον ἑκατὸν χιλιάδων πτωχῶν γεωργῶν, μικρῶν κτηματιῶν. Αὐτοὶ ἔχουν τὴν σταφίδα, καὶ ἐκεῖνοι τὰ χρήματα· σκοπὸς τῶν χρημάτων εἶναι ν' ἀπορροφήσουν τὴν σταφίδα· δανεῖζουν εἰς τοὺς κτηματίας χρήματα, τὰ ὅποια τοῖς ἀποφέρουν **12** μὲν τοῖς ἑκατὸν, ἐὰν ὁ κτηματίας προσφέρῃ θύμα εἰς τοὺς ὄνυχας τῶν τὴν σταφίδα, **30** δὲ τοῖς ἑκατὸν ἐὰν ἀρνηθῇ νὰ τοὺς πᾶγῃ τὴν σταφίδα του. Τί δὲ γίνεται αὐτὴ ἡ σταφίς, ἡ ἐκπροσωποῦσα τὴν ἐργασίαν, τὴν γυναῖκα, τὰ τέκνα, τὸ γῆρας καὶ τὸν τάφον τοῦ χωρικοῦ; Ὁ Αἰγίεὺς μεγαλέμπορος ὁ παραχθὲς ἐπὶ τῇ ποιήματι τῆς *Ἀναστάσεως* τοῦ Σουρῆ θὰ τὴν ἀγοράσῃ εἰς τὴν ἐλάχισονα τιμὴν **αὐθαίρετως**—εἰς ἣν θὰ πῇ τοῦ κτηματίου ὅτι ἐπωλήθη ἐν Ἀγγλίᾳ ἢ ἄλλῳ—καὶ οὐχὶ εἰς τὴν τιμὴν τῆς σταφίδος τὴν ἡμέραν τῆς παραδόσεως. Δὲν φθάνει αὐτό. Ἡ περίφημος *Ῥωμαϊκὴ παλάντζα*, ἡ ἄψυχος αὐτὴ ἀμαρτωλὸς, ἡ φοβερὰ ἀρχικλέπτρια, εἶναι εἰς τὴν διάθεσιν τῶν Ἐμπόρων, διότι δούλοι τῶν ἐμπόρων εἶναι οἱ Δήμαρχοι—σταφιδαποθηκάριοι καὶ αὐτοὶ—ὡς δούλοι τῶν ἐμπόρων εἶναι καὶ οἱ Βουλευταὶ—ὧν σταφιδέμποροι οἱ πλεῖστοι. Εἰς τὸ ζύγισμα λοιπὸν ὁ Αἰγίεὺς ἔμπορος, ὅστις ἡγανάκτησε κατὰ τοῦ Σουρῆ, ὡς παραστήσαντος τὸν Χριστὸν ἐν εὐθυμίᾳ μετὰ τὴν ἀνάστασιν, κλέπτει συνήθως τὸν χωρικόν. Ἀλλ' οὔτε αὐτὸ δὲν φθάνει. Ὁ χωρικός δὲν πρέπει νὰ εἶναι μόνον δούλος τὸ σῶμα καὶ τὴν ἐργασίαν, ἀλλὰ δούλος καὶ τὴν ψυχὴν. Μὲ τὸν ὑπέρογκον λοιπὸν τόκον, μὲ τὴν κλοπὴν εἰς τὴν τιμὴν, μὲ τὴν κλοπὴν εἰς τὸ ζύγισμα, ὁ μεγαλέμπορος Αἰγίεὺς ληστεύει καὶ τὴν ψῆφον τοῦ χωρικοῦ. Ἀλλ' οὔτε αὐτὸ δὲν φθάνει. Οἱ μεγαλέμποροι εἶναι ἐκεῖνοι οἵτινες ὠθοῦν τοὺς χωρικοὺς εἰς τὰ χρέη. Διότι δὲν τοῖς ἀρέσει νὰ τοὺς χρεωστοῦν ὀλίγα, ἀλλὰ πολλὰ. Μὲ τὰ ὀλίγα ὑπάρχει ἐλπίς χειραφεσίας· μὲ τὰ πολλὰ ὑπάρχει πεποίθησις αἰωνίας δουλείας. Ἰδοὺ δὲ καὶ αἱ οἰκτεῖται φράσεις τῶν: Βρὲ λίγο λίγο, ὡς ποῦ νὰ τοῦ ἀναιδῆσῃς τὸ χρέος σὺ λαίμω· καὶ τότε: γκράτς! μπουρεῖς καὶ τὸν κόβεις! Ἀκούσατε δὲ καὶ τὸ φρικτότερον: Διαιροῦσιν ἐν τῇ γλώσῃ τῶν τοὺς χωρικοὺς εἰς **βαρupoινήτας** καὶ **ἐλαφροποινήτας**. Οἱ πρῶτοι εἶναι οἱ ὀφείλοντες εἰς αὐτοὺς πολλὰ· οἱ δεῦτεροι, οἱ ὀφείλοντες εἰς αὐτοὺς ὀλίγα. Ἀναπαραστήσατε τώρα τὴν κοινωνικὴν σημασίαν τῶν ἐγκληματικῶν αὐτῶν λέξεων. Τὰς ἐδανείσθησαν ἐκ τοῦ ποινικοῦ δικαίου, διὰ νὰ χαρακτηρίσουν ὅτι οἱ ἄθωοι, οἱ ἐνάρετοι, οἱ ἄκακοι, οἱ Εἰλωτες, τὰ θύματα, οἱ χωρικοὶ, εἶναι οἱ κατὰδικοι αὐτῶν, διαιρούμενοι ὡς οἱ φοιτηταὶ τοῦ *Μεδρεσέ* καὶ τῶν φυλακῶν τῆς Αἰγίνης, εἰς βαρupoινήτας καὶ ἐλαφροποινήτας. Γνωρίζομεν καὶ ἄλλα. Οἱ περισσώτεροι ἐξ αὐτῶν εἶναι οἱ μεγαλείτεροι χρεωφειλέται τοῦ δημοσίου. Ἐκατομμυριοῦχοι καὶ καταχρασταί. Τίς θὰ τοὺς ἐξελέγξῃ; Ὁ δήμαρχος, οἱ βουλευταί, τὰ ὄργανα τῆς δικαιοσύνης, τὰ πάντα εἶναι εἰς αὐτοὺς πωλημένα. Καὶ ἄλλο ἀκόμη.

Μεταξὺ αὐτῶν στρατολογοῦνται καὶ οἱ τρώγοντες τὰ χρήματα τῶν Ἐκκλησιῶν.

Καὶ τώρα, εἰπατέ μας, ἐὰν ἐνεφανίζετο ἐν Αἰγίῳ ὁ Χριστὸς, πρᾶγμα τὸ ὅποιον δὲν θ' ἀπετόλμα, διότι θὰ ἐσταυρόνετο καὶ δευτέραν φορὰν—καὶ ἐβλεπεν ἐκεῖ ἀπ' ἐνὸς τοὺς ζητήσαντας τὴν κεφαλὴν τοῦ Σουρῆ Αἰγίεις μεγαλεμπόρους, τοὺς τοκογλύφους, τοὺς διώκτας τῶν χωρικῶν, τοὺς κακοζυγιστάς, τοὺς χρεωφειλέτας τοῦ Δημοσίου, τοὺς χαρμποφγάδες τῶν ἐκκλησιαστικῶν περιουσιῶν, καὶ ἀπ' ἐτέρου τὸν Σουρῆ, μὲ τὴν ὀλίγον σαιξσπήριον καὶ ὀλίγον συμπολίτιδα τοῦ Ἰησοῦ κεφαλὴν του, ἀπαγγέλλοντα καὶ πάλιν τὸ ποίημα τῆς Ἀναστάσεως, τὸ τρυφερὸν ἐκεῖνο διὰ τὸν Χριστὸν ποίημα, τὸ καὶ δογματικῶς ἁμωμον, τῆς θεολογίας ὡς γνωστὸν, παραδεχόμενης τὸν Χριστὸν τέλειον Θεόν, ἀλλὰ καὶ τέλειον ἄνθρωπον—ἐπομένως ὡς τοιοῦτον καὶ κτενιζόμενον καὶ εὐθυμούντα—διότι αὐτὰ κυρίως ἐτάραξαν τὰς συνειδήσεις τῶν ἀρχιτοκογλύφων τοῦ Αἰγίου καὶ τὰς γενειάδας τῶν ἀρχιεπισκόπων τῆς Συνόδου—πρὸς τίνα ἐρωτῶμεν θὰ ἐδίδοτε τὴν εὐχὴν του, πρὸς τίνα θὰ ἔλεγε τὸ φοβερόν: Πορεύεσθε ἀπ' ἐμοῦ οἱ κατηραμένοι; Πρὸς τὸν γράψαντα τὴν ἱλαρωτέραν αὐτοῦ εἰκόνα, ὡς Θεοῦ ἐστεφανωμένου ἄττικὸν οὐρανὸν ἢ πρὸς τοὺς πατήσαντας τὰς ἐντολάς του καὶ τὰ ῥήματά του καὶ τὴν ἡθικὴν του καὶ τὴν ἀρετὴν του;

* *

Κύριοι Κερκυραῖοι, εἶναι ἡ σειρά σας!

Φανταζόμεθα τί εἶδος περὸντες ἔκαυσαν τὸ *Μὴ Χάνεσαι* εἰς τὴν περίφημον Σπιανάδα τῶν. Τὸ φανταζόμεθα ἀπὸ τὸ ὄργανόν των, τὴν *Χρυσάλλιδα*, εἰς ἣν μετὰ τὸ περὶ πορνογραφίας ἄρθρον, ἔπεται τὸ πρὸς τὸν Ἀρχιεπίσκοπον Ἀντώνιον καλῶς ὤρισε! καὶ μετ' αὐτὸ ἐπιφυλλίς περὶ θείας χάριτος! Εἶναι λοιπὸν ἐκ τῶν ἐμπορευομένων τὴν ἡθικὴν καὶ τῶν ἐχόντων τὴν θρησκείαν ἐπάγγελμα. Εὗρον ὅτι τὸ περὶ Χριστοῦ ἄρθρον, τὸ καταλήγον διὰ τῆς προσφωνήσεως: «**Χριστέ** βασιλεῦ, **Χριστέ** ἀρωμάτιζε, **Χριστέ** ἀγάπα!» ἡδύνατο νὰ διαφθείρῃ τὰ χρηστά ἦθη τῆς Κερκύρας. Γνωρίζετε τὴν Κέρκυραν; Δὲν λέγομεν τὴν ἐξοχὴν, ἀλλὰ τὴν πόλιν Κέρκυραν. Εἶναι ἡ πόλις τοῦ φρενοκομείου, ἡ πόλις τοῦ ἁγίου Σπυρίδωνος, οὗ δύο καὶ τρεῖς λιτανεῖαι κατ' ἔτος γίνονται, ἡ πόλις τοῦ Σωφρονιστηρίου, ἡ πόλις τῆς Φιλαρμονικῆς Ἑταιρίας. Ἐχει τὴν σπιανάδα τῆς, τὸ παλάτι τοῦ Ἀρμοστοῦ, τὸ *mon repos* τοῦ Γεωργίου, τὰς λεμβοδρομίας τῆς, τὸ Cricket, τὴν ὁπερὰ τῆς καὶ τὰ κοντσέρτα τῆς. Ἐχει τοὺς Ἑβραίους τῆς, τὴν μυρμηκίαν τῶν μεσιτῶν τῆς ἡδονῆς, τὸ πλῆθος τῶν οἰκίσκων ὅπου ἡ ἡδονὴ ἐμπορεύεται, τὸν πρῶτον βουλευτὴν Τσουτσουνάτον, τὸν νῦν βουλευτὴν Νικοκάβουραν, τὴν ἰταλοεβραϊκὴν γλώσσαν λαλουμένην, καὶ τὴν ἐλληνικὴν ἀγνοουμένην, τὴν μορφολογίαν τῆς νόθου, τὴν δημοσίαν ἡθικὴν διόλου παρὰ τοῦ Ἀρχιεπισκόπου Ἀντωνίου (οὗ τὴν εὐχὴν ἔχοιμεν) ἐπηρεασθεῖσαν, τὴν ἐπιστρατεῖαν γεννήσαντα τὰ ἐπεισόδια τῶν ἐν ὠποροκόφαις φυγοδίκων καὶ τόσα καὶ τόσα καὶ τόσα. Γνωρίζετε τὴν Κέρκυραν; Εἶναι ἡ πόλις ἐφ' ἧς πρέπει νὰ ἐργασθῶσι δύο γενεαὶ μεγάλων ἀναμορφωτῶν ἐργατῶν, διὰ νὰ σαρώσωσιν ἐκεῖ τὰ προϊόντα τῆς ἰταλικῆς ἐπιμιξίας, τῆς ξενικῆς κατακτῆσεως, τῆς παραλυσίας τῆς ἡθικῆς, καὶ τοῦ δυνατοῦ ἐκφυλισμοῦ. Τὸ ἄρθρον τὸ περὶ Χριστοῦ ὀφείλει νὰ ἐνθουσιάσῃ, νὰ ἐξαγνίσῃ, νὰ

εξεγείρη, και πιστεύομεν τοιαύτας εντυπώσεις να παρή-
γαγε επί τῆς εὐαριθμοῦ ἀκαδημαϊκῆς νεολαίας, μεταξύ
τῆς ὁποίας ἔχομεν τὴν τιμὴν νὰ ἀριθμῶμεν πολλοὺς φί-
λους. Ἀλλ' οἱ μαμμακῶσοι, οἱ γεροπόρνοι, οἱ κρυφοτα-
τούφοι, οἱ κρυφοκλόαστοι, τὰ ὄργανα τοῦ Μητροπολί-
του, ἡσθάνθησαν τὸ μαστίγιόν μας καὶ ἐρρήξαν κραυγὰς
πόνου, τὰς ὁποίας παραδίδομεν εἰς τὸν σατυρικὸν γέλωτα
καὶ τὴν εὐθυμον εὐφύϊαν τῆς κερκυραϊκῆς νεολαίας.

* *

Γνωρίζετε τὸν Λιβαδῆν, γνωρίζετε τὸν Θερεσιανόν;
Εἶναι λίαν ἀξιότιμοι ἄνθρωποι καὶ οἱ δύο. Δάσκαλοι
δημοσιογράφοι. Σχολαστικοὶ μέχρις ὀνύχων. Ἡδύνατο νὰ
διαπρέψωσιν ἀμφοτέρω ὡς καθηγηταὶ τοῦ Πανεπιστη-
μίου ἢ ὡς συγγραφεῖς φιλολογικῶν περιοδικῶν· ἀλλ' οὐ-
δέποτε ὡς δημοσιογράφοι πολιτικοί. Διότι οὔτε τὸ σθε-
νὸς τῆς ψυχῆς κέκτηνται, οὔτε τὸ σθένος τοῦ νοῦς. Ὁ
εἰς μόνον ἐξ αὐτῶν ἔχει σθένος καλῶμεν· ἀλλὰ διὰ τὸν
δημοσιογράφον ἀπαιτεῖται τριπλοῦν σθένος. Γνωρίζετε
τὴν ἱστορίαν τῆς Κλειῶς ὑπὸ φιλοπάτριδα ἐποψίν;
Ἀντὶ Κλειῶ ἡδύνατο νὰ ὀνομαζῆται Γκολός. Δὲν εἶχο-
μεν ἀνάγκην τῶν ἀποκρύφων ἐγγράφων διὰ νὰ τὴν ὀνο-
μάσωμεν ὄργανον σλαβικόν. Ἦρκει ἡ ἀχρεΐα γλώσσᾶς
τῆς ἐν παντὶ ἐθνικῷ ζητήματι, βαπτισμένη πάντοτε εἰς
ἔμβαμμα τρυβλίου ῥωσικοῦ. Τὰ ἐγγράφα ἐκεῖνα ἐξύπνι-
σαν μόνον τοὺς ἀπλουστεροὺς καὶ ὅπου γωνία ἐλληνικὴ
ἔκαυσε τὸ φύλλον τῆς Κλειῶς καὶ ὅπου συνδρομηταὶ αὐ-
τῆς ἐπέσρεψαν τότε τὸ φύλλον. Ἦτο ἀληθὴς ἡ δωρο-
δοκία; Δὲν ἦτο; Μᾶς εἶναι ἀδιάφορον. Ὁ ῥωσισμὸς τῆς
ἦτο ἀληθὴς καὶ ὁ ῥωσισμὸς αὐτῆς ἦτο προδοσία. Εἰς
τὴν πολιτικὴν τῆς δὲ ἀπέναντι τῶν Ἑλλήνων, ἐφ' ὅσον
ἡ μνήμη ἡμῶν ἀπὸ μεираίων ἐξικνεῖται, τὴν εἶδομεν ὑ-
βρίζουσιν διὰ τῆς ἀτασθαλῶν γλώσσης τῆς ὅ,τι τίμιον,
προοδευτικόν, ἀναμορφωτικὸν ἐν Ἑλλάδι καὶ θυμῶσαν
μὲ θυμιατήριον παιδιοῦ παπαῖ (τοῦ Θερεσιανοῦ) τὸν Κου-
μουन्दούρον καὶ τὸ κόμμα του, τοὺς ὑπὸ διπλὴν ἐξετα-
στικὴν ἐπιτροπὴν διατελοῦντας. Ἀφοῦ ἀνταποκριτὰς εἶ-
χε τὸν Μιστριώτην ἀφ' ἐνὸς καὶ τὸν Δημαρχὸν ἀφ' ἐτέ-
ρου, ὅστις, ἅμα τῆς προκατόχου κυβερνήσεως ἐλθούσης
εἰς τὰ πράγματα, ἐκήρυξε διὰ σκοποὺς ἰδιωφελεῖς τὸν
Παπαμιχαλόπουλον ὑπουργὸν ἀναμορφωτὴν, προκαλέσας
τὸ μειδίαμα καὶ αὐτῶν τῶν κουμουνδουρικῶν. Δωροδοκεῖ-
ται ἡ Κλειῶ διὰ νὰ κουμουνδουρίζῃ; δὲν δωροδοκεῖται;
Μᾶς εἶναι τοῦτο ἀδιάφορον· ἀρκεῖ ὅτι ἡ Τεργεσία πορνο-
γράφος ὑπερασπίζεται ἐκθύμως πάντοτε τὸ ἀνηθικώτερον
ἐξ ὅλων τῶν κομμάτων, λάβρος ἐκάστοτε ἐπιπεσοῦσα
κατὰ Δεληγεώργην, κατὰ Τρικούπην. Ποῖαι εἶναι αἱ φκει-
ναὶ σελίδες τῆς; Προδοτικὴ εἰς τὰ συμφέροντα τοῦ καθό-
λου ἐλληνισμοῦ, κομματικὴ ἀνήθικος εἰς τὰ τῆς Ἑλλάδος
πράγματα, κύπτουσα δειλὴ καὶ τεταπεινωμένη ὑπὸ τὸ
μαστίγιον τῆς αὐστριακῆς λογοκρισίας, θωπεύσασα βε-
βαίως τὸ ὄνειρον τῆς ἐπὶ τῆς Ἑλλάδος αὐστριακῆς κα-
τακτήσεως, ὑβριστικὴ μέχρι τοῦ συλλέγειν ἐκ τῶν αὐ-
τῶν τῶν πορνοστασιῶν τὰ κοσμητικὰ τῆς ἐναντίον τῶν
φιλολογικῶν ἀντιπάλων τῆς Βερναρδάκη ἢ καὶ ἄλλων,
δὲς μολύνουσα τὸ φύλλον τῆς διὰ λέξεως βρωμερὰς, ὑπὸ
καθαρῶς δὲ δημοσιογραφικὴν ἐποψίν ἀγυρτικὴ καὶ γε-
λοία, διότι σπανιότατα δημοσιεύουσα κύρια ἄρθρα καὶ
ἄχθοφόρος ἀπλὴ μεταφράσεων ἔρχεται φέρουσα εἰς τὰ κέν-
τρα τῶν ἀναγνώστων τῆς, εἰς Ἀθήνας, Κωνσταντινού-

πολιν, Σμύρνην, τὸ ἐμπόρευσά της μουχλιασμένον, διότι
κατὰ ὅκτῳ ἡμέραις νωπότερα καταταλίσκουν ὁ Αἰὼν
τῶν Ἀθηνῶν καὶ ὁ Νεολόγος τὰς μεταφράσεις ἐκ τοῦ εὐ-
ρωπαϊκοῦ τύπου, περιορίζεται νὰ ἐκμεταλλεύηται τὸ ὄνο-
μα ὅπερ ἀπέκτησεν ἐπὶ τῶν χρυσῶν ἡμερῶν τῆς, ὅτε δη-
μοσιογραφία γενικὴ δὲν ὑφίστατο ἐν Ἀθήναις καὶ ἐν
Κωνσταντινουπόλει, εἶχεν ἐπομένως αὐτὴ καὶ μόνη τὸ
μονοπώλιον τῶν μεταφράσεων τοῦ Χρόνου καὶ τοῦ Νέου
Ἐλευθέρου Τύπου. Ἀτομικῶς, ἀρκετὰ ἀφανεῖς προσω-
πικότητες, ὁ φενακούχος Λειβαδῆς, καὶ ὁ χρηματιστή-
ριον καὶ γραφεῖον Κλειῶς κερδοσκοπικώτατα ἐναλάσων
Θερεσιανός, ἐτόλμησαν νὰ ἄρῳσι τὴν θερσιτικὴν τῶν γρα-
φίδων ὅπως ἄλλοτε ἐναντίον ὅλου τοῦ τύπου τῆς πρω-
τεύουσας, οὕτω τῶρα ἐναντίον ἡμῶν, οἵτινες δὲν κατα-
δεχόμεθα ἐν τῷ κεφαλαίῳ τῆς ἡθικῆς καὶ τῆς τιμῆς
οὔτε νὰ τοὺς ὀνειδίσωμεν!

Περὶ συνέλεξαν ἐκ τῶν φύλλων τοῦ Μὴ Χάρεσαι φρά-
σεις διακεκομμένας, ὧν τὴν τόλμην μείζονα, πολὺ μεί-
ζονα ἀνευρίσκει τις εἰς τὸν Βολταῖρον, εἰς τὸν Χάινε,
εἰς τὸν Μολιέρον, εἰς τὸν Daudet, εἰς τὸν Montepin, εἰς
τοὺς πλείστους κλασικοὺς Ἰταλοὺς καὶ ἐκ τῶν φράσεων
αὐτῶν κατεσκεύασαν ὀνειρόπλαστον πορνογραφίαν, ἀ-
γνοοῦντες, οἱ τὴν σοφίαν τῶν εἰς τὴν Γραμματικὴν καὶ
τὸ Συντακτικὸν περιορίζοντες, καὶ τὴν ἱστορίαν καὶ τὸ
ὄνομα καὶ τὴν οὐσίαν τῆς λέξεως, βλαστησάσης εἰς τὰ βου-
λεδάρτα καὶ τὰ Μαμπιλ τῆς πορνικῆς τάξεως τῶν Παρι-
σιῶν.

Ἀνθ' ἡμῶν εἰς τὴν συκοφαντίαν τῶν τεργεσταίων Διο-
σκούρων ἃς ἀπαντήσωσιν ὅλαί αἱ ἐντιμοὶ ἀθηναῖκαὶ οἰ-
κογένειαι, ὧν φίλτατον ἀναγνώσμα εἶναι τὸ Μὴ Χάρε-
σαι. Ἀς ἀπαντήσωσιν συγγραφεῖς ἐπιστολαὶ καὶ εὐ-
χαριστήρια δεσποινῶν καὶ δεσποινίδων, δι' ὅσους ἀγῶνας
διεξάγομεν καθ' ἐκάστην ὑπὲρ τῆς κοινωνικῆς ἡθικῆς καὶ
πνευματικῆς ἀναστάσεως. Ἀς ἀπαντήσῃ τριετὴς
τῆς ἱστορίας τοῦ Μὴ Χάρεσαι, ἀκηλίδωτον φυλάξαντος τὴν
σημαίαν τῆς κοινωνικῆς καὶ ἐθνικῆς τιμῆς, τῆς κοινωνι-
κῆς καὶ ἐθνικῆς προόδου. Ἀς ἀπαντήσωσιν αἱ κυριώτε-
ραι ἐπαρχίαι τῆς Ἑλλάδος, ἔνθα ἡ κυκλοφορία τοῦ φύλ-
λου μας καθημερινῶς αὐξάνει μεταξύ τῶν καλλιτέρων
πάντων τάξεων.

* *

Γνωρίζετε τοὺς Αἰγίεις σταφιδεμπόρους, τοὺς Κερκυ-
ραίους ταρτούφους, τοὺς Τεργεσταίους Θερεσιανὸν καὶ Λι-
βαδῆν; Αὐτοὶ εἶναι οἱ μόνον κατήγοροί μας!

Καλιδάν.

ΤΡΕΛΛΑΙΣ.

Ἡ ἀρετὴ δὲν ἔχει ἀνάγκην κορσὲ διὰ ν' ἀγαπηθῇ.
Ποία Ἀθηναῖα τολμᾷ νὰ πῇ τὸ ἴδιον;

* *

Μοῦ φαίνεται ὅτι ὁ Ἀδὰμ καὶ ἡ Εὐὰ ἦλθον μεγάλοι
εἰς τὸν κόσμον, διότι δὲν εἶχον κανένα νὰ τοὺς βυζάξῃ!